

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

12. zvezek.

Najlepša cvetlica.

Preroki so napovedali o Jezusu, kaker poroča sveti evangelij (Mat. 2, 23), da se bo imenoval Nazarejec; in Nazaret pomeni, kaker piše sv. Hijeronim, cvetlico: „Pojdmo in bomo videli Nazaret, po razlagi njegovega imena cvetlico Galileje.“ Izaija pa je naravnost prorokoval: (11, 1) „In pognala bo mladika iz Jesetove korenine in cvetlica bo zrastle iz njegove korenine.“ — Mladika je devica Marija, cvetlica na nji je Jezus Kristus; v resnici najlepša cvetlica, cvetlica ljubezni, neskončne ljubezni božje! Devetnajstič se kliža koncu stoletje, kar se je razcvela ta božja cvetlica, potem ko so zdihovali po nji pravični dolgi štiri tisoč let. Zima je bila na zemlji — saj veš, kako je hudo po zimi, pusto, temno, mraz! — taka zima je bila in še mnogo mnogo hujša. Ni bilo pravice, ne ljubezni; kaker merzla burja, ki hoče vse podreti, tako so gospodarile divje, silovite strasti. In prikazala se je najlepša cvetlica, Jezus, in prišla je ž njo prijetna spomlad lepih čednosti, prisijalo je sonce pravice, topiti se je začel led samoljubja, ki ga je bilo polno polno po svetu — kaker ga je obilo še dandanašnji, koder ga ne taja ljubezen, ki greje iz presvetega serca Odrešenikovega.

Odperla se je, pravim, najlepša cvetlica in zdajci je bilo tako prijetno, tako svetlo, tako veselo na betlehenskem polju! Angeli so peli čast Bogu na višavah in ljudem želeli sveti mir na zemlji; pastirci so tekli gledat cvetlico iz raja presajeno na svet; Jožef in Marija sta molila nebeško Dete, ker sta vedela, da je „Sveto,“ da je „Čudoviti, Svetovavec, Bog, Močni, Oče prihodnjega veka, Knez miru,“ kaker ga je napovedoval Izaija (9, 6), kaker ga je veliki angelj Gabriel oznanil Mariji. —

Tudi ti, dušica moja, teci s pastirci klanjat se mlademu, kralju! Saj je tudi tebi prišel na svet; darovat se je prišel tudi za te, da bi te opral in odkupil s svojo kervjo. In vso je prelil na križu, in tudi zate jo je prelil! Očiščena si, odkupljena si, otrok božji si! Pojdi torej in poklekni in moli svojega Boga, v jaselcah ležečega, v plenice povitega; moli ga z božimi pastirci, z Marijo in Jožefom! Žaluj, ker mu je tvoj greh postlal tako terdo posteljico v merzli štalici, tvoj greh mu je napravil komaj rojenemu toliko terpljenje. Veseli se pa in ukaj, ker to Dete rado terpi, zato, ker te tako priserčno ljubi. Bog je in je človek postal, da bi mogel življenje dati za te. To je pač neizmerna ljubezen! Kaj ti more odreči, kedor ti tako popolnoma da samega sebe? Vidiš torej ti, ki imaš cvetlice tako rada, ta cvetlica je tvoja, ta najlepša cvetlica! Bog ti jo je dal; bodi je iz serca vesela! Ljubi jo, strezi ji, saj je cvetlica večne ljubezni, saj je cvetlica večnega življenja. Kedor vvanjo veruje, v vanjo upa, njo ljubi, on ne bo vmerl na veke!

P. H. M.

Zadnji dan starega leta.

„Kaker je čas ena naj večih dobrot, katero nam daje Bog, da ž njo delamo za svoje zveličanje, ravno tako je, pravi P. Goffine, ena naših naj večih dolžnosti, da čas dobro porabimo. Pogubljeni v pekli ne bodo ničesar bolj obžalovali kaker, da so zapravili čas, in ničesar ne bojo bolj želeli, kaker nekaj trenutkov za pokoro.“ Da se tudi nam ne bo kaj takega zgodilo, premišljujmo zadnji dan starega leta

1. kako smo preživeli staro leto. To leto, ki bo za nas kmalu v večnosti, nam je dal Bog samo zato, da bi njega častili

in delali za svoje in bližnjega zveličanje. Smo ga tudi tako preživeli? Kaj nam pravi vest? Ali nismo porabili več trenutkov za svet kaker za Boga, več za telo kaker za dušo, več v pohujšanje kaker pa v spodbujanje bližnjega? Koliko lepih priložnosti smo imeli kaj dobrega storiti, ali kaj preterpeti za Boga! in koliko smo dobrega storili, koliko smo preterpeli za Boga? Kolikokrat nas je opominjala in spodbujala k dobremu pridiga, duhovno branje in prejemanje svetih zakramentov, in oh kolikokrat se nismo zmenili zato! In kar smo dobrega storili, kako nepopolno smo delali! Kako leni smo bili v službi božji, kako raztreseni v molitvi, kako nemarni pri prejemanju svetih zakramentov in kako nepoterpežljivi v nadlogah! Oh, kako nas bo pekla vest na zadnjo uro, da smo zopet zapravili celih 365 dni in iz same nemarnosti. Obžalujmo to zgubo in darujmo Bogu vsaj zadnje ure starega leta!

2. Zato je prav lepo, ako se zberejo verni zadnji dan leta v cerkvi, naj bo vže zjutraj ali zvečer, da se zahvalijo Bogu za vse v starem letu prejete dobrote in ga prosijo odpuščenja grehov, s katerimi so ga razžalili.

3. Kjer ni te lepe navade, pojdi blagovoljni bravec sam v cerkev, prosit Boga odpuščenja in pa zahvalit se mu za prejete dobrote.

4. Varuj se vsaj zadnje ure greha, tudi majhinega, in s tem boš naj bolj pokazal, da si se res Bogu zahvalil in da se resnično misliš poboljšati. Kako lepa tolažba bo tudi za te, ke boš mogel reči, da si preživel v starem letu vsaj nekaj ur brez vsakega greha.

5. Opravi ta dan kako dobro delo, daj vbogaime, pritergaj si kaj v jedi in pijači, beri kake pobožne bukve in opravi sveto spoved, ako nisi bil v adventu pri spovedi.

6. Odloči se, kako hočeš začeti novo leto. — A. —

Za novo leto.

„Bratje moji, zdaj začnimo dobro delati in v dobrem napredovati, zakaj do zdaj smo še malo dobrega storili.“ *) S temi

*) Besede sv. Frančiška.

besedami je negdaj opominjal sveti Frančišek svoje duhovne brate, pa tudi še zdaj nas, svoje duhovne sinove in hčere opominja k dobremu. Zdaj začni, blagovoljni bravec, dobro delati, zakaj vsak dan in vsako uro si bliže groba in bližje večnosti. Zdaj imaš še čas dobro delati in z dobrimi deli nebesa si zagotoviti, po smrti pa bo prekasno. Kar z novim letom tedaj začni novo življenje, zakaj, morebiti bo za te to novo leto zadnje.

Ako si zdaj, ko to bereš, zdrav in čverst, kaj vse se lahko še v tem letu s teboj zgodi! Sam dobro veš, da ne bodo vsi, ki so doživeli novo leto, dočakali zadnjega decembra; in mej temi jih bo vmerlo sto in sto, ki so zdaj zdravi kaker riba v vodi in čversti kaker hrast. Ne boš morebiti tudi ti mej njimi? Gdo te more zagotoviti, da boš še doživel prihodnje novo leto? Kristus sam je odločno rekel: „Čujte, ker neveste ne dneva, ne ure.“ *) Ker tedaj ne veš ne ure, ne dneva svoje smerti, začni z novim letom novo življenje; začni tako živeti, kaker boš želel na zadnjo uro, da bi bil preživel vsa svoja leta.

Morebiti bo za te to novo leto zadnje v tvoje spreobrnjenje. Oh, kolikokrat si vže sklenil boljše živeti, te ali one slabe tovarišije se ogibati, eno ali drugo slabo navado zspustiti! Kako lepi so bili tvoji sklepi, ali vsi so po vodi splavali, grešnik si ostal, in namesti vrednega sadu pokore, ne moreš drugega pokazati kaker vvelo listje dobrih želj. S takimi dobrimi željami in lepimi sklepi jih je pa vže veliko prišlo po široki cesti v večno pogubljenje. „Želje namreč vmore lenuha, pravi sveti Duh,**) zakaj njegove roke nočejo nič delati.“ Se ne more pritožiti Jezus tudi čez tebe, kaker se je pritožil gorniku čez nerodovitno smokvo: „Glej tri leta je (ali pa morebiti vže 30, 40, 50 in še več), kar hodim iskat sadu na tem figovem drevesu in ga ne najdem; posekaj ga tedaj! čemu še prostor jemlje?“ ***) Gdo ve, ali te ne bi bil pravični Bog vže v starem letu poklical s tega sveta, ako ne bi bila za te prosila Mati božja, tvoj angelj varih in patron: „Gospod, še to leto ga pusti, da ga okopljem in mu pognojim, če kje sad obrodi; če pa ne, ga boš potlej posekal.“

Morebiti bo za te to leto zadnje, v katerem si boš mogel nabirati zasluženje za nebesa. Recimo, da nisi velik grešnik,

*) Matevž. 25, 13.

**) Pregovori 21, 25.

***) Luk. 13,7.-9.

vender kako lahko sešteješ na perste vse, kar si dobrega storil. Hitro ti prešteje nebeški Oče, kolikrat si se premagal, koliko si zanj storil in preterpel. Boš mar to leto zopet brez dobrih del in zasluženja za nebesa preživel, kaker si vže toliko let? Kaj bo s tabo, če bo to novo leto za te zadnje in če ti vzame smert za vselej vsako priložnost dobro delati? Zato

1. obudi precej na novega leta dan resno željo bolje začeti živeti; zapiši si globoko v serce leto 1892 in skerbi, da bo to leto začetek novega in boljšega življenja in zato opravi precej prvi dan pobožno juternjo molitev.

2. Bodi potem pobožno pri sveti maši v zahvalo za prejete dobre, v spravo z Bogom, keterega si tolikrat razalil, za pokoro za storjene grehe in za pomoč, da boš mogel novo leto dobro začeti, nadaljevati in srečno končati.

3. Ako nisi opravil spovedi za božič, opravi jo denes; zakaj, ako bo tvoja vest nemirna in polna grehov, bojo zginili kaker kafa vsi tvoji dobri sklepi in tvoja gorečnost se bo kmalu ohladila.

4. Po spovedi pristopi ponižno k svetemu obhajilu in potem ponovi svoj terdni sklep, deni ga v Jezusovo Serce in ga prosi, naj ga zapečati s svojo predrago Kervjo, tebe pa naj podpira s svojo vsemogočno gnado. Popoldne obišči presveto Rešnje Telo in potoži Jezusu vse svoje potrebe. Preživi ves popoldan tako kaker si zjutraj sklenil.

5. Svojo stanovitnost kaži s tem, da se boš ogibal slabih tovarišij, in premagoval eno ali drugo slabo nagnenje. Skoraj vsi svetniki so tako začeli svoje spokorno in sveto življenje.

6. Ako si enkrat začel tako goreče živeti, pazi, da ne boš začel pojemati v ti gorečnosti; ne boš vže svetnik, ako boš samo novega leta dan pobožno preživel. Zato si predpiši, kako misliš vsak dan preživeti, izberi si kako vsakdanjo pobožnost, vpiši se v kako bratovščino z dovoljenjem svojega spovednika, prejemaj pogosto svete zakramente, ogibaj se slabih ljudi in vsak dan ponavljaj terdni sklep: To leto bom preživel kaker se spodobi kristjanu, naj drugi mislijo in govorijo od mene kar hočejo.

Življenje

tretjerednice svete Marije Frančiške od petih Jezusovih ran.

P. F. H.

XXVI. POGLAVJE.

O čeznatornih milostih sv. Marije Frančiške.

V poprejšnjih poglavjih smo obširniše govorili o glavnih čednostih naše svetnice. Ako bi hoteli ravno tako popisati še njene druge čednosti, kaker modrost, pravičnost, kerščansko serčnost, zmernost, ponižnost, čistost, ljubezen do vboštva, pokorščine in molitve, morali bi ponavljati, kar smo vže povedali. Zato bomo v tem zadnjem poglavji navedli le še nekatere čeznatorne milosti, s katerimi je Bog oblagodaryl svojo zvesto služabnico.

Prikazni Jezusa, blažene device Marije, angeljev, svetnikov in vernih duš v vicah so bile v življenji Marije Frančiške tako pogoste, da smemo reči, svetnica je z njimi občevala, kaker z ljudmi. Ker smo vže omenili več tacih nebeških prikazni, naj povemo tukaj le samo še nekatere.

V najsvetejšem zakramentu je videla naša svetnica prav pogostoma božjega Odrešenika v podobi ljubeznjivega deteta. Ker je v svoji priprostosti menila, da ga vidijo tudi drugi, je rekla včasih svoji tovarišici Mariji Felici: „Poglej, poglej tam le božje dete! Ali ga ne vidiš?“ Ta pa se je na taka vprašanja nasmejala, da pusti svetnico v njeni priprostosti, kaker je pozneje sama pripovedovala.

Častitljivi božji služabnik Bianki je izpovedal to-le: Spominjam se, da mi je leta 1788 pravila božja služabnica, da sta se jej prikazala na oblakih neba Jezus in Marija. Ob jednom pa je videla drugi oblak, ki se je vzdigoval od zemlje proti nebu. Na njem je sedela oseba, obdana od trume angeljev. Ko je priplaval ta oblak do Jezusovih in Marijinih nog, je posadil Jezus tisti osebi prelepo krono na glavo. Ko je božja služabnica gledala in občudovala to nebeško prikazen, jej reče angelj varih:

„Glej Marija Frančiška, ta oseba je božji služabnik Marijan Arciero.“ — Ta mašnik je namreč ravno tisti trenutek umerl v 81. letu svoje starosti. Marija Frančiška je videla, kako so ga angeli spremili v nebesa.

Mesca julija 1788. l. je nevarno zbolela neka oseba, ketere dušni vodnik je bil p. Bianki. Ko naša svetnica o tej bolezni zve, jela je k Mariji, ki je zdravje bolnikov, moliti s tolikim zaupanjem, da je zahtevala celo neko vidno znamenje, po katerem bi spoznala, če bo bolna oseba zopet ozdravela. Precej sliši iz neke podobe tri vdarce, kaker bi bil kedo s kladivom poterkal. Bolna oseba je bila vže tako shujšala, da je bila bolj smrti kaker živemu človeku podobna. Ker je svetnica zavoljo bolehnosti sama ni mogla obiskati, je poslala po p. Biankiju razna zdravila, in ta je v kratkem popolnoma okrevala in zadobila poprejšnje telesne moči. P. Bianki se je čudil tako nepričakovanemu ozdravljenju. Zato je prosil svetnico, naj mu pove vse. Le ta mu odgovori, da jej je Marija naznanila zdravila, s katerimi je ozdravila bolno osebo.

Tudi razni svetniki so se jej pogostokrat prikazovali, kaker sv. Peter Aljkantarski, sv. Paškalj Bajlonski, sv. Alojzij in drugi ter jej naznanjali, da bo iz hude, nevarne bolezni zopet ozdravela.

Naj tukaj še nekaj omenimo. Po izreku učnikov duhovnega življenja ni dušam, ki so dosegle visoko stopinjo popolnosti, nobena čeznatorna milost bolj nevarna, kaker ravno „prikazni in notranja razodevenja.“ Teh se namreč hudobni duh najlažje posluži, da dušo popolno zapelje. In res imamo žalostne zglede v zgodovini, da so se po zvijačah peklenskega duha dale preslepiti osebe, ki so bile dosegle vže visoko stopinjo popolnosti. Tudi našo svetnico je skušal sovražnik duš s takimi zvijačami preslepiti. Pa božja služabnica je imela od Boga poseben dar, da je skušnjavca precej spoznala in ga zapodila. Vže v otroških letih, kaker smo slišali, podučil jo je angelj varih, naj vsako čeznatorno prikazen pozdravi z besedami: „Hvaljena in česčena bodita Jezus in Marija!“ Tudi je imela navado poštropiti sebe in prikazen z bogoslovljeno vodo. Če je bil skušnjavec v ovčji obleki, je precej zginil po teh pripomočkih. To nam spričuje, kako lepa in koristna je navada, pokropiti sebe in okolico. Naj bi se pač v nobeni kerščanski hiši ne pogrešala posodica z bogoslovljeno vodo!

Pogostokrat se jej je prikazal hudič tudi v podobi arhangelja Rafaela ali pa angelja variha. Navadno jo je hotel zapeljati k časti-lakomnosti, da bi se hvalila in ošabna bila na take čeznatorne prikazni. Enkrat se jej je prikazal v podobi sv. očeta Frančiška Serafinskega in drugikrat v podobi sv. Paškaja Bajlonskega, keterega je svetnica posebno častila. Obakrat jo je hotel zapeljati, da bi zveršila svojo gorečo željo in dala kri in življenje za sveto vero. Zato jej je rekel, da hoče spolniti njeno gorko željo po marterništvu. Podal jej je tudi orožje, s katerim naj se vsmerti in tako Bogu daruje svojo kri in življenje. Seveda je po takem govorjenji precej spoznala skušnjavca. Tudi v podobi preblazene device in božjega deteta se jej je hudobni duh prikazal. Pogostokrat se jej je prikazal tudi v pravi podobi, ali pa v podobi kake divje zveri in jo hotel strašiti, kaker nekedaj puščavnika sv. Antona. Primerilo se je celo, da jo je terpinčil. Neko noč pred praznikom varstva sv. Jožefa je ležala svetnica na postelji v hudih bolečinah. Darovala je svoje terpljenje in molitve za spreobrnjenje grešnikov in za duše v vicah. Hudobnega duha je to zelo jezilo. Zgrabi jo in verže s postelje na tla. Od hudih bolečin vbožica vsa oslabiljena, si ni mogla sama pomagati. Ležala je, kaker na pol mrtva, na tleh. Zdaj jej prihití na pomoč arhangelj Rafael, prime jo za roko in položi zopet v posteljo. Tudi je zapovedal satanu, da je ne sme več terpinčiti na tak način. Od tega časa je bila rešena takih napadov in prikazni hudobnega duha.

Drugi čeznatorni dar, ki ga moramo občudovati, so čudeži, ketere je delal Bog po svoji zvesti služabnici.

Ko je živela še v očetovi hiši, je gojila razne cvetlice, s katerimi je lepoticila altarje bližnje cerkve o posebnih praznikih. Mej drugimi cveticami je imela tudi lilije, s katerimi je lepšala altar sv. Antona Padovanskega na njegov praznik in 13 dni pred praznikom. Neko leto ni bilo nikjer dobiti lilij, tudi Marija Frančiška jih ni imela, če tudi se je vže bila pričela trinajstdnevna pobožnost za praznik sv. Antona. Cerkovnik jej zato reče kar naravnost: „Sv. Anton je še do zdaj brez lilij. Ti moraš za to skerbeti, da jih dobi.“ Marija Frančiška se je vernila domov in šla s tisto živo vero, ki dela čudeže, naravnost k posodicam s cveticami, — in glej! našla je najlepših, cvetočih lilij. Hitro jih naterga in ne e v zakristijo. Vsi, ki so zagledali te lilije, so se zelo čudili.

V njeni sosesčini je vmérta deklica, Roza z imenom. Njeni sorodniki so šli po okolici iskat cvetlic za venec, da bi ga deli deklici na glavo. kaker je ondi navada. Ker je bila zima, niso nikjer mogli dobiti cvetlic. Marija Frančiška, ki je vmirajoči stala na strani, reče svoji sestri Serafini: „Pojdi vender pogledat domov, more biti jih boš v mojih cvetličnih loncih našla!“ Sestra se dolgo obotavlja, ker je dobro vedela, da jih ni; nazadnje se vender da pogovoriti in gre. Kmalu pa se verne in reče serdito sestri: „Sama išči cvetlic, koder hočeš! Kje naj jih dobim? Saj so rastline same vže vsehnile!“ Zdaj reče svetnica: „Poglejmo, če Roza res hoče imeti cvetlic!“ Po teh besedah gre sama; kmalu pa se verne s polnim predpasnikom lepo dišečih nageljnov. Lehko si misliš, kako so pri tem vsi eden drugzega gledali!

Svetnici nasproti je stanovala mati, ki je imela sedem otrok. Eden je bil od rojstva sem bolehen in betežen. V četrtem letu še ni mogel sam stati in hoditi, le po tleh se je plazil. Mati se je vže naveličala betežnega otroka. Zato pokliče, vsa nejevoljna, necega dne pri oknu svetnico, pokaže jej bolnega otroka in jej reče, naj prosi Boga, da bi otroka k sebi vzel, ali pa mu skazal milost, da bi mogel hoditi. Svetnica potolaži ženo in jej reče: „Le zaupaj na Boga, Antonija! V malo dneh bo otrok okreval in mogel sam hoditi.“ Mati jej na to reče: „Kaj mi govoriš o zdravji! Saj je otrok tako shujšal, da ga je le kost in koža!“ Pri teh besedah jej pokaže otrokove ročice in nožice. Svetnica jej zopet reče, naj le zaupa, ker bo otrok gotovo ozdravel. In res! čez dva dni je jel bolni otrok brez vsacega zdravniškega pripomočka hoditi in po hiši skakati, kaker bi ne bil nikoli bolan bil. Najmanjšega sledu bolezni ni bilo videti na njem. Ta dogodek je sporočil mašnik Pessiri, ki ga je videl z lastnimi očmi.

Ravno tako je ozdravila svojo tovarišico raznih bolezni, ki so se zdele zdravnikom neozdravljive. Položila je na njo le svojo roko ali pa kaj drugzega. — Neki Kiriki je bil vže tako pri konci, da je mašnik pri njem vže molil molitve za vmirajoče, ker so vsi mislili, da bo zdaj zdaj izdihnil svojo dušo. Božja služabnica si je vzela rožni venec z vratu in ga položila na bolnika. Pri tej priči mu je odleglo in v kratkem je popolnoma okreval. —

Stričnik nekega škofa je po hudi bolezni zgubil svoj dobri spomin. Nesrečnega mladeniča priporoče v molitev naši svetnici,

ki stori znamenje sv. križa čez njega. Na enkrat se mu je zopet povernil poprejšnji spomin.

Marija Frančiška se je bila vže preselila v nebesa po za-
služeno plačilo, ko je mašnik p. Bianki nevarno zbolel. Vse je
kazalo, da se mu bliža zadnja ura. Sam pa se kaker iz slad-
kega spanja prebudi in reče okoli stoječim: „Moja zadnja ura še
ni prišla. Vže pred leti mi je sestra Marija Frančiška rekla, da
bo tri dni pred mojo smertjo prišla me obiskat in mi naznanila
smert.“ Res je zopet ozdravel. Čez osem mesecev pa novič zbolí.
Zdaj reče, da bo čez tri dni zapustil svet. V noči mej 28. in 29.
prosincem 1815 l. se mu je prikazala blažena Marija Frančiška
in se več časa z njim pogovarjala. Nato je božji služabnik čez tri
dni vmerl.

K sklepu povemo še dva dogodka bilokacije, to je redkega
čudeža, ki obstoji v tem, da je oseba ob enem in istem času
vidno pričujoča na dveh krajih. Eden teh dogodkov se je pri-
meril prav kratko pred njeno smertjo. Redovniku p. Alojziju je
rekla večkrat, da jej bo ob smertni uri stal na strani. Ob času
njené zadnje bolezni je bil skoraj vedno pri nji. Ko se jej je bli-
žal konec življenja, pa bi bil imel iti dné 6. oktobra s p. pro-
vincijaljem, ki je šel samostane vizitirat. Prosil je sicer naj od-
lože popotovanje do smerti svetnice. Odgovorili so mu pa, da ni
mogoče. Zdaj izroči vso zadevo v goreči molitvi angelju varihu
Marije Frančiške. Ko se mu zvečer po cerkvenih molitvah dné
4. oktobra zopet priporoča in jo v duhu blagoslavlja, zaspi. Na
jedenkrat pa se čuti zbujenega; svojo izbo vidi v nebeški svit-
lobi in pred seboj Marijo Frančiško, ki mu trikrat reče: „Le
potolažite se, saj ne bote odpotovali; sv. Alojzij vam je sprosil,
kar ste prosili.“

Po teh besedah mu je pokazala podobo njegovega patrona,
ketero je deržala v roki. Potem je kaker blisek zopet zginila.
Redovnik si je po tej prikazni mislil: „Svetnica je gotovo vmerla,
in jaz nisem bil pri njeni smerti!“ Pri tem pa je čutil v
svojem serci neko nenavadno veselje. Če tudi je bila še noč, šel
je na kor, da bi za njo poveličeval Boga. Drugi dan mu je tudi
predstojnik dovolil, da sme ostati v Napolji do smerti svetnice.

Drugi tak slučaj se je dogodil nekaj popreje P. Bijanki je
na jesen l. 1788 bival v svojem rojstnem mestu Arpinu. Hotel
je naši svetnici sporočiti v Napolj neko imenitno zadevo. Ker je
pa vedel, da jej drugi pisma prebero in ni hotel, da bi kedo

drugi razen nje vedel, kar je pisal, zato je zročil vso stvar svoji sorodnici Mariji Rafaeli, ki je bila prednica v ondotnem nunskem samostanu. Razloži jej vse in prosi, naj ona piše. Obljubi mu, da bo pisala drugi dan, ko gre ravno pošta v Napolj. Ko pride drugi dan pismo iskat, da bi ga pošti izročil, reče mu prednica smeje: „Ko sem se včeraj priporočila svojemu patronu arhangelju Rafaelu, jela sem pisati. Komaj sem napisala nekaj stavkov, kar se mi prikaže arhangelj Rafael in ž njim božja služabnica Marija Frančiška, ki mi reče: „Ni ti treba pisati; saj vem, kar mi hočeš sporočiti.“ Zato sem opustila pisanje.“ Potem mu pokaže pričeto pismo, katero je spravil. Ko pride v Napolj k svetnici, ji pravi: „Dobro, dobro sestra Marija Frančiška! ti hodiš toraj po noči okoli, in Bog zna, kako daleč!“ Svetnica ga je precej razumela; zato mu reče: „Gospod pater; jaz sem bila tukaj v postelji v svojem navadnem terpljenji; v duhu pa me je Gospod prestavil v samostan k nuni, ki je hotela pismo pisati.

Nekaj mescev pozneje je rekla p. Biankiju o tej nuni „Vsled nekih sanj se mi zdi, da prednica Rafaela vmira ali pa: je vže umerla.“ — Res so pozneje zvedeli, da se je sestra Rafaela ravno takrat prešelila v večnost.

S k l e p.

Perve uredne preiskave o svetosti in čudežih božje služabnice Marije Frančiške je pričel nadškofijski ured v Napolji vže mesca maja 1794. leta. Trajale so skozi devet let. Denarnih pripomočkov za to so dobivali pogostokrat prav po čudovitem načinu. Mej tem so jele dohajati prošnje do papežev Pija VI. in Pija VII, naj apostolska prestolica prične to reč preiskavati. Leta 1801. je poslalo tako prošnjo starešinstvo njenega rojstnega mesta, takisto tudi nadškofijsstvo. Take prošnje so dohajale v Rim tudi iz drugih krajev. Zato so se na povelje papeža Pija VII leta 1803 mesca maja pričele perve preiskave o njeni svetosti v Rimu. Vspeh teh preiskav je bil, da je sv. cerkev dala Mariji Frančiški naslov: „Častitljiva božja služabnica.“ — Veliko veselje je naredilo to v njenem rojstnem kraju. Obhajali so zato razne cerkvene slovesnosti. — Pozneje so v stolni cerkvi njej na čast sezidali lepo kapelico in obhajali vsako leto njen spomin z devetdnevnicco.

Če tudi so bili nastali viharji časi, napredovalo je pod

božjim blagoslovom preiskovanje redno. Kaker vže znano, gode se taka preiskovanja počasi, previdno in na tanko. Sv. cerkev zahteva najmanj dva čudeža, da se kak božji služabnik vversti mej „izveličane.“ Kot take je spoznala sledeča :

Zlatar De Mase je bil popolnoma oslepil. Bil je vže slep tri leta in osem mesecev. Na četerto obletnico njene smerti je šel poln zaupanja k njenemu grobu, kjer je goreče molil; od tod je šel v njeno nekedanje stanovanje, kjer mu je mašnik Pessiri položil na glavo neko njeno pokrivalo. Pri tej priči je zopet spregledal na obeh očeh. Mogel je od tega časa do svoje smerti opravljati svoje zlatarsko delo, delo, ki hoče dober pogled.

Gospod Salvator de Luna je po mertvoudu ohromel na eni strani in zgubil govor. Zdravniki so rekli, da je za smert bolan in ni zanj več nobene pomoči. Nato polože nanj podobo naše božje služabnice in bolnik hipoma zopet popolnoma ozdravi.

Ta dva čudeža je sveta skupčina, ko neovergljiva in prava spoznala. Zato jo je papež Gregor XVI. dne 12. novembra 1843. leta mej „zveličane“ vverstil.

Pa božja previdnost je svoji zvesti služabnici odločila največo čast, katero more cerkev dati svojim otrokom. Na njeno prošnjo so se godili vedno novi čudeži. Tudi sv. cerkev zahteva takih čudežev, da povzdigne zveličane k časti svetnikov. Mej mnogimi takimi dogodki je sv. skupščina naslednja spoznala ko gotova.

Kajetan Abbondanza, zdravnik v Napolji, 34 let star, je od otročjih let vedno bolehal. Od leta 1841. mu je prizadevala zatertjena otekline na spodnjem delu života hude bolečine. Pogostokrat se je njegovo vpitje in zdihtovanje slišalo na ulico. Enajstkrat so mu zdravniki izrezali oteklino; pa rana je postajala vedno hujša. Čez štiri leta so se izrekli najboljši zdravniki, da je neozdravljiva in bo v kratkem za njo vmerl. Silile so se mu tudi vže misli, naj se sam vmori, češ, s tem bo konec bolečin in terpljenja. Neko noč zopet zavoljo hudih bolečin ni zatisnil očesa. Ko proti jutru vender nekoliko zadremlje, zdi se mu, da je v spanji slišal besede: „Pojdi v hišo Marije Frančiške! Zveličana je doma iz Napolja; svojim rojakom mora pomagati! Tudi mora delati čudeže, da bo prišteta svetnicam. Bog zna, če ne stori takega čudeža v tvoje zdrayje?“

Ko je čul ta glas, je bil sam doma. Ko pride njegova žena s terga, pove jej se solznimi očmi te sanje ter pravi, da hoče iti

na vsaki način v hišo, kjer je nekedaj stanovala božja služabnica. Zdaj mu je žena to naravnost zabranila, ker je vedela, da se ne more geniti s postelje. Bolnik se je moral zadovoljiti s tem, da je kakih pet ali šest dni prav goreče molil k naši svetnici. Potem pa se ni dal več zadrževati. Z veliko težavo se je privlekel do izbe. Tukaj sede na stol podobi svetnice nasproti. Mej molitvijo vidi, ali pa se mu zdi, da je podoba z desnim očesom dvakrat ali trikrat mignila. To je imel kot gotovo znamenje, da bo ozdravel. Res čez nekoliko časa veliko lažje vstane s stola. Čuvaj hiše ga spodbuja k zaupanju; tudi mu da majhino podobico zveličane in košček njene obleke ter pravi, naj sede na naslanjač, na katerem je sedela božja služabnica, da izmoli petkrat „Čast bodi Očetu“ i. t. d. na čast sv. petim ranam.

Po tej molitvi se je čutil bolnik vže toliko boljšega, da je šel lahko sam domov. Čez osem dni se zopet verne, poklekne pred podobo zveličane in jo v goreči molitvi prosi milosti, da bi popolnoma ozdravel. Potem sede zopet v njen naslanjač in ponavlja petkrat: Čast bodi Očetu i. t. d. Ko odmoli, zopet vstane in se čuti popolnoma zdravega. Tudi unanjih znamenj njegove bolezni ni bilo več poznati. Veselo gre nekolikokrat po izbi gori in dolu, da bi se še bolj prepričal o svojem zdravju. Potem poklekne pred podobo zveličane, ter hvali in poveljuje Gospoda in njegovo zvesto služabnico zavoljo tega čudeža. Veselo hiti po stopnjicah ter pravi svoji ženi, ki je bila tudi z njim prišla: „Glej še palice več ne potrebujem! Svetnica me je popolnoma ozdravila.“ — Ko ga njegovi prijatelji in znanci vidijo tako popolnoma zdravega, se čudijo temu. On pa jim naravnost reče: „Mi zdravniki nismo kaj prida. Našel sem zdravnico, ki me je ozdravila. Božja služabnica Marija Frančiška mi je sprosila ljubo zdravje.“ Zdravnik, ki ga je zdravil, mu je dal spričevalo ozdravljenja, da ga nese v hišo božje služabnice. — Od tega časa je ostal terden in zdrav ter mogel svoj posel opravljati.

Vdova Fortunata di Martino, 67 let stara, ki je imela veliko otrok, in prestala tudi veliko terpljenja, je bila od 1843. l. skozi dve leti hudo bolna. Več ni mogla vstajati s postelje. Ležala je na nji kaker merlič, tudi je bila vže prejela sv. zakramente za vmirajoče. Mesca aprila 1845. l. jo obišče pobožen mašnik, ki je bil poprej njen spovednik. Mej molitvijo položi na bolnico podobico zveličane Marije Frančiška in jej prigovarja:

„Imejte zaupanje na zveličano Marijo Frančiško! Potrebuje čudežev, da jo prištejejo svetnicam!“

Bolnica je spoznala glas svojega nekedanjega spovednika in razumela, kar jej je rekel. Zato vzame podobico in jo stiska k sebi, koliker so jej dopuščale moči. V tihi molitvi pa se blaženi priporoča. Vsi pričujoči so molili ž njo. In glej ta trenotek se čuti popolnoma prenovljeno in zdravo ali kaker je sama rekla: Čutila se je močno, kaker v mladih letih. Čez dva dni je vže hodila okoli in opravljala svoje opravke. Do leta 1853. ko je bila s svojim zdravnikom vred zaslišana o čudežnem ozdravljenji in to s prisego poterdila, ni čutila več niti najmanjše bolečine.

Ko je sv. obredna skupščina pripoznala ta čudeža ko prava, razglasil je papež Pij IX. dne 29. junija 1867 Marijo Frančiško za „s v e t n i c o“. Dotično papeževo pismo jo tako poveljuje:

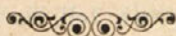
„Ker je Bog naprej odločil, da postane Marija Frančiška podoba križanega, je hodila vedno mej osatom in ternjem. Čednosti, ketere vidimo na njej v tolikem mnoštvu, vzbuja jo nas, da jej sledimo. Jezus, ki hoče, da bi bili popolnoma, kaker je Oče nebeški popolnoma, nas vse k kliče popolnosti. Bojujmo se sè staro kačo kaker hrabri bojevalci. Priprosta devica nas denes spodbuja k temu boju. Gotovo! zmagali bomo v tem boji, če se bomo posluževali pripomočkov, katerih se je posluževala Marija Frančiška. Če bomo zvesto prosili njega, ki daje moč in voljo, če se bomo skerbno ogibali priložnosti h grehu in veselja tega sveta, če bomo slednjič imeli vedno pred očmi srečno in blaženo prebivališče v nebesih, katero je Gospod pripravil tistim, ki ga ljubijo, ostali bomo prosti vsacega greha pa tudi dosegli veliko popolnost. Vsem nam je rečeno, naj si prizadevamo priti skozi ozka vrata, ki nas ne pripeljejo samo h kraljevi ženitnini, ampak k Bogu samemu. Oj srečni, ki bomo na veke ž njim združeni! Hud, nevaren, dolgotrajen je boj, ki ga moremo bojevati sè satanom! Pa učimo se od te priproste dekle Gospodove, da bomo zaničevali bogastvo, posvetno čast in hvalo in vse zločnosti, ki nam jih podaja svet! Dejanja svetnikov in svetnic božjih so zapisana, ne samo da jih beremo, ampak tudi v naš prid,“ — da jih posnemamo sleherni po svojem stanu.

Sv. Marija Frančiška, prosi za nas!

Da bomo vredni obljub Kristusovih.

MOLIMO !

Gospod Jezus, ki si blaženo devico Marijo Frančiško mej drugimi darovi storil čudovito s tem, da je zaničevala vse posvetno, prosimo Te, dodeli tudi nam, da bomo po njenem zasluženju in njeni priprošnji vse zemeljsko zaničevali in edino le kar je nebeškega iskali. Amen. *)

Pobožnosti in neketeri odpustki v mesecu j a n u a r i j u.

P. A. F.

Mesec januarij ali prosinec je posvečen detetu Jezusu in njegovemu presladkemu imenu. Ako posvetimo ta mesec detetu Jezusu, je njemu kaj všeč, za nas pa zelo koristno, kaker je Jezus sam razodel ob raznih prilikah, posebno pa sveti Mariji Paciški, kateri je rekel, da bo obilno poplačal častivce svojega svetega detinstva. To pobožnost so zelo priporočali sveti Bonaventura in druge svete in pobožne duše in mnogi so jo opravljali do današnjega dne, mej njimi je bil tudi naš oče sveti Frančišek. Opravljaj tudi ti, blagovoljni bravec, to pobožnost s sledečimi vajami čednosti, v svoj velik dušni dobiček. „ 1. Otrok Jezus, ki je hotel imeti devico za svojo mater, hoče od tebe, da si tudi ti čist v pogledu, besedah in vedenji. 2. Otrok Jezus, ki je bil rojen in je živel v vboštvu, hoče, da tudi ti menj potрати za obleko in veselice. 3. Otrok Jezus, ki je v vseh rečeh poslušal svojo mater in rednika svetega Jožefa, na dalje želi, da tudi ti poslušaj svojega spovednika glede razveseljevanja, opravila in pobožnih vaj. 4. Otrok Jezus, ki je skrito živel, ti pravi, da ne govori o sebi, kaj si in kaj si storil. 5. Otrok Jezus, ki je živel v velikem vboštvu, želi, da ne toži čez vreme in druge naloge. 6. Otrok Jezus, ki je preganjan bežal in zato ni bil nevoljen, se veseli, da tudi ti odjenjaš, kjer moreš. 7. Otrok Jezus,

*) Opomnja. To Življenje sv. Marije Frančiške je večinoma posueto po A. Richard, *Leben der h. Maria Franziska von den fünf Wunden Jesu Christi*. Mainz, 1880.

ki je iskal samo čast svojega Očeta, hoče, da tudi ti delaj vse v čast božjo. 8. Otrok Jezus, ki se je zdel kakor da ne bi imel lastne volje, želi, da tudi ti premagaj svojo voljo, tudi v dovoljenih stvareh. 9. Otrok Jezus, ki se je popolnó vdal volji svojega Očeta, hoče, da se tudi ti podverzi z mirnim srcem božji previdnosti. 10. Otrok Jezus ti kaže, da hvali in časti v vsem nebeškega Očeta, v čegar čast se je on daroval. 11. Otrok Jezus, ki vse objema in za vse prosi, želi, da dobro govori in delaj tudi tistim, ki niso po tvoji volji. 12. Otrok Jezus, ki je vse storil in preterpel, da bi dopadel svojemu Očetu, se veseli, ako tudi ti vedno misliš in iščeš Bogu dopasti.“ *)

V tem mescu se časti posebno tudi sladko ime Jezus. Božje dete je bilo osmi dan obrezano in takrat so mu dali ime Jezus. To presveto ime so pobožni kristijani vže davno častili, posebnega praznika presvetega imena Jezus pa še vendar ni bilo. Na novega leta se sveta cerkev spominja bolj obrezovanja, kakor tega presvetega imena. Sveti Bernardin Sijenski in sveti Janez Kapistran pa sta z velikim prizadevanjem razširjevala češčenje sladkega imena Jezus. Pozneje je dovolil papež Klemen VII. frančiškanom, da smejo ime Jezus očitno in slovesno praznovati. Potem so prosili še drugi, da bi smeli obhajati ta praznik; papež Inocencij XIII pa je leta 1722. zapovedal, da naj se praznik presladkega imena Jezus po vsi zemlji obhaja, in sicer drugo nedeljo po svetih treh kraljih, in za naše cesarstvo je podelil popolni odpustek vsim vernim, ki se to nedeljo ali pa mej osmino spovejo, obhajajo, molijo po namenu svetega očeta, obiščejo kako cerkev v našem cesarstvu in so pri sveti maši. Častimo in zapišimo to presveto ime ne samo na hišna vrata, ampak tudi v svoje srce, in „obene nesreče nam se ne bo treba bati“, pravi sv. Leonard Portomavriški. **)

Razen tega odpustka imajo v tem mescu popolni odpustek, keder imajo shod: udje tretjega reda, bratovščine svetega Rešnjega Telesa, presvetega Serca Jezusovega in apostoljstvo molitve; enkrat v mescu keder komu drago: tretji red, bratovščine sv. Rešnjega Telesa, presv. Jezusovega Serca, naše ljube Gospe presv. Serca Jezusovega in družbe sv. Vincencija udje in dobrotniki.

*) Primeri „Il mese di Gesù Bambino“ Milano 1840. tip. Manini.

**) Postna pridiga o Jezusovi osebi.

Na novega leta dan imajo popolni odpustek: Živi rožni venec, karmeljska bratovščina in češčenja sv. Jožefa. Ker je ta dan prvi petek v mesecu, imajo popolni odpustek udje bratovščin: sv. Rešnjega Telesa, in presvetega Jezusovega Serca; apostoljstvo molitve ta petek ali pa kateri drugi v mescu.

3. prosinca, prva nedelja v mescu, popolni odpustek roženkranske bratovščine.

6. prosinca, praznik sv. treh kraljev, imajo popolni odpustek udje živega rožnega venca, naše ljube Gospe presv. Jezusovega Serca in pa češčenja sv. Jožefa.

7. prosinca, prvi četrtek v mescu, popolni odpustek bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

15. prosinca, sveti Berard in tovariši prvi marterniki frančiškanskega reda, popolni odpustek za vse v frančiškanskih cerkvah.

17. prosinca, tretja nedelja v mescu, zato popolni odpustek udov živega rožnega venca; praznik sladkega imena Jezus.

23. prosinca, poroka Matere božje, popolni odpustek udov živega rožnega venca in pasa sv. Jožefa.

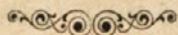
24. prosinca se začne devetdnevnic Marijinega očiščevanja, svečnice; gđor opravlja to devetdnevno pobožnost, gotove molitve niso ravno predpisane, prejme vsak dan devetdnevnic 300 dni odpustka in popolni odpustek, ako opravi mej devetdnevnic spoved, sv. obhajilo in moli za cerkev in papeža. To so Pij IX. 5. jan. 1849. dovolili.

25. prosinca, popolni odpustek udov bratovščine naše ljube Gospe in neomadeženega Serca Marije za spreobernenje grešnikov.

30. prosinca, sv. Hijacinta, devica tretjega reda in 31. prosinca, blažena Ludovika vdova, tudi tretjega reda, popolni odpustek v frančiškanskih cerkvah za vse, ki se spovejo, obhajajo kjerkoli in obišejo ta dva dneva kako frančiškansko cerkev in v nji nekoliko molijo.

Udje svetega Detinstva imajo popolni odpustek, ako so pri maši, ki se bere mej božičem in svečnico za žive ude.

Primeri Acta ord. min. 1885. Beringer, die Ablässe 1887. Marien-Psalter 1891.

„Zgodi se tvoja volja, kaker v nebesih tako na zemlji!“

(Po P. Lehenu.)

Vsaki dan molimo v očenašu te svete besede. Srečni mi, ako tudi v djanju dopolnjujemo, kar z besedami prosimo! O srečna duša, ketera se vsa vda božji volji! Pravim vsa, ker v vsem se moramo mi vdati božji volji! Da boš pa dobro vedela, pobožna duša, kaj hoče reči „vse“, naj ti tukaj saj pglavitne stvari opišem, v katerih se moraš združiti z božjo voljo.

Najpred moramo poterpeti slabo vreme, kaker dež, povodenj, nevihte i. t. d. Spomniti se moramo najpred, da nam mermranje proti slabemu vremenu nič ne koristi; s tem ga neodpravimo. In res, kako so brezpametni (tukaj ne govorimo o grehu) tisti ljudje, ki se ne samo jezijo in togotijo proti dežju, vetru, vročini, mrazu, temuč celò kolnejo? Kaj morda s tem odstranijo, kar jim ni po volji? O pobožna duša, varuj se posnemati take ljudi! Spomni se, da je gospodar slabega in lepega vremena Bog. Njega slavi eno in drugo, zato se moramo mi vdati Njegovi božji volji in ga celò hvaliti s tistimi tremi mladenci v ognjeni peči: „Mraz in vročina, led in sneg, blisk in oblaki slavite Gospoda, hvalite in povikšujte ga na veke.“

Nadalje se moramo podložiti volji božji v velikih občnih nesrečah, kaker n. pr. v vojskah, kužnih boleznih, lakoti i. t. d. V tacih slučajih se ponižajmo pred strašno pravico božjo, ketera po svojih brezkončnih in nezapopadljivih namerah tepe svet na take grozne načine. Spomnimo se, da je tudi to dobro, akoravno se nam zdi preojstra pravica božja. In res za kolike so take šibe, šibe dobrega očeta, ketere tepejo, ali tudi dobro dejo. Koliko grešnikov se v tacih slučajih spreoberne in zveliča! Koliko jih gre na tak način v nebesa, kateri bi se bili drugači pogubili! Pomislimo tudi, da Bog, ko vesoljni Oče, gleda na občno dobro in ne samo na dobro posameznih, in zato tudi v tacih strašnih slučajih pogine doští pohujšljivcev, bogokletnežev in vsakoverstnih hudobnežev, kateri bi drugači ne samo sebe pogubili, temuč tudi veliko število družih.

Kar se tiče pa vsacega od nas v tacih občnih nesrečah, pomislimo se zaupanjem na Boga, kateri zna število naših las, in katerih nam niti eden ne pade z glave brez njegove presvete

volje, kar pomeni, da se nam čisto nič ne more pripetiti, kar Bog neče ali ne dopusti. To prepričanje nas jako tolaži, ker vemo, da nas Bog more tako lehkó poklicati k sebi, ko smo v sreči in zdravju, kaker ko smo v občnih nesrečah. V teh toraj združimo svojo voljo z božjo in poklonimo se božjim določbam. Krasen zgled, kako se moramo vdati božji volji v tacih slučajih, nam podaje zgodovina polovice petega stoletja. Takrat je namreč strašni kralj Hunov, Atila, toliko lepih dežel in mest porušil in povsod grozno razsajal. Leta 451 je primahal na Francosko, kjer je zmagoval eno mesto za drugim, prizanesel je pa samemu mestu Troyes, čiger škof je bil sv. Lup (volk). Ko se je namreč približeval mestu Atila sè svojo divjo vojsko, mu gre nasproti svečano oblečen sv. škof, obdan od svoje duhovščine. Ko pridejo skupaj, vpraša sv. mož Atilo: „Gdo si ti?“ „Šiba božja“, odgovori grozovitni kralj. Na to reče sv. škof: „Dobro nam prišla, šiba božja!“ In to rekoč zapove odpreti mestna vrata, kar so tudi storili; ali divji huni si niso upali nič slabega storiti ne mestu niti meščanom. Glej, o duša, kako Bog plača vže na tem svetu vdanost v njegovo sv. voljo!

Zdaj pa nekaj za stariše, kateri imajo mnogo otrok. Enkrat se ni slišalo toliko žalovanja zaradi obilno otrok, kar se pa zdaj sliši skoraj od vsih. Ko je bila živa vera v kerščanskih stariših, so celó imeli lepo število otrok ko velik dar in blagoslov božji. Kako se pa zdaj godi? Oh, kolikokrat se sliši in vidi, kako se taki stariši tožijo čez Boga, in svojo jezo spuščajo čez svoje otroke, kaker da bi bili ti nesreča v hiši. To je grešno, ker taki stariši kažejo, da je v njih prav malo ali nič vere v Boga. Oh da bi oni malo pomislili, da je v nebesih Oče, kateri skerbi ne samo za ljudi, temuč celó za živali! Kje je vera v previdnost božjo? Ch spomnite se stariši, spomnite se na to presladko lastnost božjo, in ne žalujte, ako vas Bog obdari z lepim številom otrok. Samo skerbite za nje! Skerbite za telo in dušo vašega rodu. Spomnite se, da bo Bog enkrat tirjal od vas otroke, ketere vam daje zdaj. Učite jih strahu božjega, namreč, da se naj bojijo Boga razžaliti z grehom, in ako boste vsadili v njih serca strah božji, za drugo bo vže Bog preskerbel. Učite otroke pobožno moliti in pridno delati, in to ne samo z besedo temuč velikoveč z dobrim zgledom. Volja božja naj se vedno zgodi, tudi v tem, kar se tiče števila otrok. Gorje vam, ako bi zavoljo preobile množice mermrali nad radodarnostjo božjo in zato neketere

manj ljubili ali zanemarjali; še večje gorje pa tistim starišem, ki se naravnost vstavljajo pomnoženju otrok. Ti so popolnoma zgubljeni, ako se ne poboljšajo.

Nadalje se moramo podložiti volji božji tudi v zgubi denarja ali posestva. Na tem mestu pride kar naravnost vprašanje, ako se moramo vdati volji božji, kedar smo siljeni plačati kaj, kar nismo dolžni po vesti. Dà, tudi v tem se moramo vdati božji volji. Kolikokrat se zgodi, da se mora plačati dvakrat eno stvar, ker se ne more dokazati, da se je vže enkrat plačala, i. t. d. Kaj pomaga jeza in prepiranje? Plačaj in vdaj se božji volji. Tako se vladaj tudi, keder moraš plačati davke, kateri so posebno zdaj jako veliki in mnogi. Kaj pomaga tožiti se, keder je vse zastonj? Misli, da te Bog tirja in ne svetna oblast, ter reci: „volja božja je, da plačam, naj bo v božjem imenu!“ In vedi, da kedar ti tako plačaš, imaš veliko zaslugo pred Bogom. Spomni se, da na tak način zaslužiš pred Bogom veliko več, kaker ako bi dal miloščino. In zakaj? Ker kedar daš miloščino, jo daš svojevoljno, stroške pa, ketere moraš delati, posvetiš z vdanostjo v božjo voljo, namreč s takim namenom, kateri neizmerno povikša vrednost tacih del.

Podložiti se moramo tudi volji božji v vboštvu in pomanjkanju. V tacih slučajih moramo pomisliti, da nad nami prebiva Bog, naš dobrotljivi oče, kateri skerbi za nas svoje otroke. On, kateri je tako dober, da preživi vsaki dan ptice v zraku in ribe v vodi, toliko več skerbi za nas svoje otroke. Oh da bi se vbogi večkrat na to spomnili, ne bi se tako tožili v pomanjkanju! Bodimo prepričani, da nam bo Bog dal vse, kar nam je potrebno in tudi koristno. Njegove besede so nezmotljive. In kaj pravi Bog? „Ako vi, ki ste slabi, veste dati vašim otrokom dobre darove, koliko več bo dal dobro vaš Oče, ki je v nebesih, tistim, ki ga za to prosijo?“ Mat. 7, 11. Se ve da Bog tudi nekaj od nas tirja, namreč, da mislimo najpred na nebeško kraljestvo, to je, da skerbimo za dušo, za drugo bo on preskerbel. To je tudi prav. Kaj morda mislimo, da bo Bog skerbel za naše potrebe, mi ga bomo pri tem pa žalili s vsakoverstnimi grehi? Ah, takrat gotovo ne bo Bog skerbel ze nas! In res, dosti jih je vbozih, ker ne živijo kerščansko. Mnogo in mnogo jih je, kateri popolnoma zanemarjajo zapovedi božje, in tako tudi Bog za nje ne mara. Gdor pa skerbi za svojo dušo, za njegovo telo skerbi

Bog in to toliko več, koliker bolj mi na Njega zaupamo in se popolnoma podveržemo njegovi presveti volji.

Nadalje se moramo vdati božji volji, ako imamo dušne ali telesne pogrške. Nikar se ne tožimo, ako imamo slab spomin, kratko pamet, poveršen razum, ker s tem bi rekli, da nam je Bog dal premalo. No, kaj smo si morda več zaslužili? Pomislimo dobro, da kar nam je dal Bog, je dar njegove neizmerne miloserčnosti, za keterega bi se morali Njemu zmirom zahvaljevati. Spomnimo se nadalje, da je za nas v resnici bolje, ako nam ni Bog dal večjih darov. Oh, koliko jih je, kateri bodo enkrat obsojeni, ker so z dušnimi darovi, ketere jim je Bog dal, služili nečimernosti, prevzetnosti, grehu? Tedaj, bodimo zadovoljni s tem, kar nam je Bog dal.

„Ako si menj razumen od družih, si tudi menj učen in ne toliko priden v svojem poklicu. To te žal in hrepeniš imeti več, ter si misliš: „oh, da bi jaz imel to, kar ima oni drugi; da bi jaz znal, kar zna on; da bi jaz bil, kar je on!“ O moj ljubi prijatelj, ti ne veš kaj zahtevaš! Z malimi darovi, ketere ti je Bog dal, si boš pridobil raj; ako bi jih bil dobil več, bi pa padel v pekel. Vidiš Bog je na to gledal, ko te je vstvaril, in zato mu bodi hvaležen, ker te je tako ljubil, da je vse v tebi tako pripravil, da si le nebesa zadobiš. Reci mu z otroško vdanostjo v njegovo sveto voljo: „O moj oče nebeški, moj gospod in Bog, ker je tebi ljubo, da sem vbog in ponižen, ne želim biti drugačen; tako biti je zame najpopolniše; moja volja zadobi mir, ko se s tvojo združi.“

Tako se moramo tudi vdati volji božji v boleznih in terpljenju telesnem. Bog nam pošlje eno ali drugo bolezen, in to v tem ali onem času, ketera nam traja menj ali več časa; jo združi z enim ali družimi okoličnostmi. No, kaj nam je početi? Podložimo se popolnoma njegovi presveti volji. Se ve da smemo, celò moramo rabiti zdravila, ker tudi to je volja božja, ali pri tem moramo ostati vèdno združeni z njo. Ako je naša natora nasproti božji volji, recimo sami sebi: „Kako? Ti vboga stvar se prederzneš vpirati svojemu gospodu in stvarniku? Ti nočeš slušati in podložiti se pravični in presveti odredbi božji?“ Prelep zgled v tem nam pripoveduje sv. Bonaventura o našem Očetu sv. Frančišku. On je namreč proti koncu svojega življenja jako bolehal na očeh, in velike bolečine terpel. Pobožni njegov tovariš mu reče enkrat: „Ljubi Oče, prosite Boga, naj z vami ne postopa

tako britko; meni se zdi, da na vas leži pretežko Njegova roka.“ Slišavši te besede, globoko zdihne sv. Očak in pravi: „Ke ne bi vedel, da tako govoriš le iz velike priprostosti, ne bi te hotel več videti pred seboj, ker si tako slabo sodil pravičnost Gospodovo“. To rekoč, akoravno jako slaboten, vstane s terdega ležišča ter se verže na tla, jih poljubi ves ginjen in vsklikne: „O moj Bog, hvalim te za vse bolečine, ketere mi pošiljaš; prosim te, da mi jih stokrat še pomnoži, ako ti je všeč; jaz bom ves razveseljen, ako me boš tolkel brez vsmiljenja, ker je moja narveča tolažba, da se zgodi z namo popolnoma tvoja volja.“ Tudi sv. Efrem govori prav lepo o ti reči: „Naj bolj priprosti ljudje vedò, koliko morajo nositi na sebi živali, in zato jim ne naložijo več kaker so njih moči... Kaj ne bi bila največa neumnost misliti, da nas Bog, sama ljubezen in modrost, obloži s prevelikim bremenom ter da nas predolgo poskuša v ognju britkosti? Ne bodimo toliko v skerbeh zaradi tega; naše telo se ne bo niti predolgo niti premočno žgalo, temuč samo toliko, koliker je potrebno.“

Da pa ti zgledi in mnogi drugi ne bodo škodili posebno strašljivim dušam, je potrebno razložiti v boleznih dve reči; namreč to, kar stori ali dopusti volja božja, in to, kar stori slabo nam ali pa bližnjemu. Bolezen ko dopuščenje ali voljo božjo moramo z vdanostjo poterpeti. Bolezen pa ko slabo naše ali bližnjega nismo dolžni želeti. Bog tirja od nas, da se podveržemo Njegovi sveti volji zmirom in v vsem, ali on nam ne vkaže, da želimo boleznì, on hoče celò večkrat, da storimo vse, ker je v naših močeh, da se je znebimo. Ako nam ni mogoče ozdraveti, nam tudi ni prepovedano, celò se zaradi tega potožiti in si tudi smert želeti, ketera nas reši taciñ bolečin; ali nikaker pa ne smemo biti nepoterpežljivi in goder njati, ker kersčanska poterpežljivost mora zmirom gospodariti čez naše nadloge in solze.

Nadalje se moramo podvreči volji božji v vsem, kar se tiče naše smerti. Določena je vže ura, dan in leto naše smerti. Določen je način in vse, kar se ima takrat zgoditi. Nam ne ostane drugo, kaker vdati se popolnoma odločbi božji. Lep zgled o tem nam daje sv. Jèrdert. Enkrat je pala z neke veršine, in se nekoliko poškodovala. Še vso ljubeznjivostjo se oberne k Bogu in vzdihne: „O moj Jezus, oh kako bi bila srečna, ako bi me bil hitreje ta padec s tabo združil.“ Začudile so se tovarišice, ter

jo vprašale, da kaj se ne boji vmreti brez sv. zakramentov. „Se ve da, odgovori. želim sprejeti sv. zakramente na zadnjo uro; ali še raje storim voljo božjo, ker vem, da se človek ne more bolje pripraviti na smert, kaker ako se v vsem vda božji volji. Zavolj tega si ne želim druge smerti, razen take, kakeršno mi je Bog odločil, in prepričana sem, da mi bo Bog pomagal v katerem si bodi načinu smerti“.

Tudi se moramo vdati volji božji, ako nam zmanjka kako sredstvo do popolnosti. N. pr. kar naenkrat zgubiš prijatela ali duhovnega vodnika, kateri ti je bil jako potreben, in brez kete-rega bi se bila povernila v slabo življenje. On te je podpiral, on te je na dobro napeljeval, zdaj ga pa zgubiš. Tudi to je volja božja. Podverzi se ji popolnoma, ker Bog bo že preskerbel za te. Vodil te bo on sam, ali pa ti bo poslal družega, kateri te bo podpiral na poti popolnosti.

Še drugi primer. Celo svoje življenje Bogu daruješ z molitvami in dobrimi deli. No, kar naenkrat pa oboliš. Moliti moreš le malo, k sv. zakramentom ne moreš pogostoma pristopati, sv. maše ti ni mogoče vsaki dan poslušati; tvoja bolezen se celo tako pohujša, da moraš vse te pobožne vaje opustiti, in kaker na križ pribita ležati na postelji. Oh ne toži se, ako ti ni več mogoče dajati okrepčevalne jedi svoji duši kaker do zdaj; vedi da ti daje Bog drugo jed za tvojo dušo namreč — voljo božjo. „Moja jed je, da storim voljo tistega, kateri me je poslal“ Jan. 4. 34. Te besede, ketere je Jezus o sebi govoril svojim učencem, govori zdaj tebi. Dà, v bolezni naj bo jed tvoje duše volja božja. In spomni se, da bo nji ta jed neizmerno bolj teknila, kaker vsa tvoja dobra dela. Oh koliko zakladov si moreš v tacem stanju nabrati. Koliko nasprotnosti najdeš vsaki hip v bolezni! Eden te slabo streže, drugi te zanemarja, tretji te celò zmirja i. t. d. Oh koliko velja pred Bogom, ako vsa prepričana zdihneš: „Moj Bog, tvoja volja naj se zgodi“. Na ta način se boš združila najtesneje s tistim, kateremu misliš, da se služi le z dobrimi deli in pobožnimi vajami.

Vdati se moramo tudi volji božji v terpljenji, katero si nakopamo z grehom. Bog namreč kaznuje mnogo grehov precej po djanju. Ako nisi bil n. pr. zmeren v jedi ali pijači, se dobro ne čutiš ali celò oboliš; potrošil si n. pr. dosti denarja brez potrebe v nečimernosti ali oblekah in zato moraš zdaj stiskati roko, da ne greš rakovo pot v svojem premoženji; slabo opravljanje tvojih

dolžnosti ti nakopa polno neljubnosti; tvoja duša je k temu še vsa zmešana in potert tvoj duh; glavo imaš polno motnih misli in skerbi i. t. d. No, kaj ti je storiti? Bog ni hotel tvojega greha, ali posledice njegove pa, in tebi ni družega početi, ko vdati se božji volji, ketera tepe tvoj greh. Oberni se k Bogu in skesan ga prosi, da naj ti ga odpusti ter da naj sprejme kazen greha za pokoro. Oh koliko bo to koristilo tvoji duši!

Podverzimo se nadalje volji božji v dušnem terpljenju, kaker n. pr. v skušnjavah, dvojbah, temah, in družih britkostih. Spomnimo se, da vse to naposled pride od Boga. Mislimo večkrat, da so vzrok tacemu terpljenju hudobni duh ali naši grehi, kar pa ni res. Hudobni duh nam po besedah sv. Joba ne more storiti več kaker kar mu Bog dopusti. Tudi tvoji pogreški niso krivi, temuč Bog ti neče dati večje popolnosti, in hoče, da si podveržena slabostim, dokler bo njegova volja. Keder te bo on enkrat razsvetil, se boš precej potolažila in napredovala z veseljem na poti čednosti. Bog ve vže, kaj dela. Koliko duš se je poboljšalo v notranjem terpljenju! Koliko se jih je na ta način povernilo k negdanji gorečnosti! In ne samo k prejšnji gorečnosti, temuč vzdignili so se celò do narvišje stopnje popolnosti, kaker sv. Terezija, sv. Frančišek Saleški, sv. Ignacij in toliko družih. Vdanost v voljo božjo teh svetnikov terpečih dušne bolečine je bila velika. Častitljivi Blozij nam pripoveduje od neke pobožne duše, ketera je bila tako rekoč vtopljena v dušnih bolečinah, ali poznala je dobro, da so ji v veliko korist. Ko je bila enkrat prav potlačena od toliko skušnjav, dvojev in družih dušnih bolečin, se ni mogla zderžati joka, ter je vsa poterta, ali zmirom vdana božji volji, bitko zdihavala. V tacem stanji se ji prikaže angelj božji, da jo potolaži, duša pa, glej čudež, ni hotla tolažila, temuč odgovori božjemu poslancu: „Meni ni mari za polajšanje; ker je moja narveča tolažba spolnjevanje božje volje!“

Glasoviti pridigar Tauler nam pripoveduje, kako je ravnal s terpečimi dušami, ketere so hodile k njemu, da jih potolaži. Ako je prišel k njemu eden tacih ter se tožil čez neprestane in žalostne dušne skušnje, mu je odgovoril: „Vse gre prav; ravno to, čez kar se toliko tožiš, je za te narveča milost božja.“ Ako mu je pa gdo odgovoril na to, da so vzrok njegovega terpljenja njegovi grehi, takrat ga je Tauler zavernil, rekoč: „Naj bodo ali ne vzrok tvojega terpljenja tvoji grehi, bodi prepričan, da ti

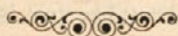
ta križ prihaja od Boga; zato ga objemi z ljubeznijo, zahvali se Bogu, in vdaj se njegovi roki.“ In ako se mu je gdo potožil, da terpi grozno dušno suhoto in nevoljo, mu je on odgovoril: „Poterpi poterpežljivo, in zadobil boš takò več milosti, kaker bi jih zadobil s čutili najsladkejše in najbolj goreče pobožnosti.“

Dušni ali telesni terpin, vdaj se v vsem, povsod in zmirom volji božji, in tako boš srečen vže na tem svetu, za nebesa si boš pa pripravil neizmernih zakladov. Da ti bo pa to šlo laglje, ti tukaj napišem več izrekov sv. Pisma, kateri naj ti bodo vedno pred očmi. Taki izreki so n. pr. „Gospod, kaj hočeš, da storim?“ Glej, pripravljen sem storiti tvojo voljo v vsem. „Tvoj sem, stori z menoj, kaker ti je ljubo.“ „Jaz ne iščem svoje volje.“ „Moja jed je, spolniti voljo tistega, kateri me je poslal.“ „Dà, oče, ker to je bilo tebi dopadljivo.“ „Zgodi se tvoja volja, kaker v nebesih tako na zemlji.“ Ako nam je pa težavno združiti našo voljo z voljo božjo, vskliknimo z Davidom: „Toraj naj se ne podverže moja duša Bogu?“ O jaz hočem poslušati njegove zapovedi „ker on je moj Bog in moj Odrešenik in moje pribežališče“. V veliki žalosti recimo posebno besede, ketere je Jezus na oljiski gori izustil: „Oče, ne moja, temuč tvoja volja naj se zgodi.“ O teh besedah govori sv. Leon Veliki tako - le: „Ta beseda, katera je prišla iz ust Kristusa, naše božje glave, je zdravje vsih udov; ona je podučila vse verne, navdušila vse spoznavalce, ovenčala vse marternike. Vi vsi, otroci sv. Cerkve, ki ste bili odrešeni s tako veliko vrednostjo, in opravičeni brez obene zasluge od vaše strani, poslušajte to besedo, in ako vas skušnjavec močno zatira, naj vam ona služi ko gotovo orožje, da takò zmagate pokvarjeno natoro, in pogumno prenašate britkosti“. V resnici zlate besede, vredne glasovitega cerkvenega nčenika in papeža! Vtisni si jih dobro v serce, o pobožna duša, in gotovo boš srečna v svojem terpljenji.

Sicer pa boš morda rekla: „Vse je dobro, ali keder pride človek na skušnjo, je težko, ali celo nemogoče tako se ravnati“. Res je to, da se naša pokvarjena natora vpira volji božji, ali mi se moramo ž njo bojevati. Kaker je v vaji vsake čednosti potrebna vojska proti nagibom pokvarjene natore, je potrebna tudi tukaj. Se ve da je v nekih slučajih prav težavno vdati se božji volji, ker ne moremo zapopasti, da je to, kar se nam godi, volja božja. Spomnimo se pa zmirom, da, razumemo ali ne, je vender vse, kar se godi, le volja božja. Zato se ji podverzimo v vsem,

povsod in zmirom, kaker je govoril sv. Leonard Portomavriški. Oh kako bomo enkrat srečni v nebesih za to združenje naše volje z voljo božjo! Sicer pa ne samo v nebesih, temuč vže tukaj, ker na ta način postanemo dopadljivi Bogu, kateri pravi o Davidu: „Našel sem moža po mojem sercu, kateri bo mojo voljo zmirom spolnoval“ 1. Kralj. 13., 14., gđor je pa Bogu dopadljiv, ta je presrečen. Želiš biti tudi ti, o duša? Reci večkrat na dan: „Zgodi se tvoja volja, kaker v nebesih tako na zamlji.“ Gledaj pa, da boš v djanju pokazala, da govoriš te besede ne samo z jezikom, temuč velikoveč sè sercem.

P. H. R.

Sveta suknja v Treviru.

Trevir, ali po nemško Trier, je starodavno mesto v pruskem Porenju (Rheinland) na reki Mozeli z nad 24000 prebivavci in škofovskim sedežem. V stari škofijski cerkvi tega mesta se hrani ena izmej najznamenitših svetinj kerščanstva, sveta nešivana suknja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Čez dolgo časa je bila letos od 18. avgusta, godu sv. Helene, pa do 4. oktobra, godu našega sv. očeta Frančiška, ta prečastitljiva ostalina izpostavljena očitnemu češčenju. Izpostavljenje je naznanil tamkajšnji škof svojim vernim v prelepem pastirskem listu, v katerem piše mej drugim:

„Koristno in hvale vredno je, da častimo ostanke svetnikov ker so ko orodje sv. Duha po milosti našega zveličarja Jezusa Kristusa izvajali velikodušne čednosti in večno krono si zaslužili. Mnogo več češčenje pa se spodobi tistim rečem, ki so bile last zveličarja samega ter so posvečene z dotiko njegovega presvetega telesa. V vseh časih so visoko častili jaselce, v katerih je ležal včlovečeni Sin božji, plenice, ki so ovijale njegovo presveto telo, obleko, katero je nosil, steber, pri katerem je bil bičan, ter je bil pokropljen z njegovo dragoceno kervjo, ternovo krono, ki je prebadala njegovo presveto glavo, žreblje, s katerimi je bil pribit na križ, in križ sam, na katerem se je daroval v zadostilni dar za grešno človeštvo.

Ketero verno serce ne presune pogled na sveti ostanek, ki nas tako živo spominja življenja in delavnosti odrešenikove, ka-

ker njegova suknja? Saj jo je nosil, ko je hodil po deželi od kraja do kraja. Namočena je bila z njegovim potom in njegovo presveto kervjo. Pobožno ljudstvo, ki je z ljubeznijo in serčno vdanostjo hodilo za oznanjevalcem evangelija, velikim čudodelnikom, božjim tolažnikom po vseh njegovih potih, srečno je bilo, ako se je moglo dotekniti le roba njegove obleke.

Misliti pa bi vtegnil kedo: Ali je pa res ta sloveča svetinja naše škofovske cerkve prava nešivana suknja našega Gospoda? Dolžnost mi je, ko višjemu pastirju, da odgovorim na to po svojem mišljenju in prepričanju.

Pred vsem je treba vedeti, da se tu ne govori o kaki verski resnici. To je res, da katoličan, ki hoče katoličan ostati, ne sme dvojiti, da smo dolžni častiti svete ostanke Gospodove in svetnikov. Ako pa gre za to, je li ta in ta ostanek pravi, sme soditi vsakedo po dokazih in misliti po svojem prepričanju.

Ko čuvaj starodavnih ustnih izročbi svoje stolne cerkve in časti svojih prednikov moram priznati, da se sporočilo opira na terdno podlago. Škofje trevirski se niso motili, niti se dali preslepiti drugim. Pregrešil bi se resnično, ke bi imel za kako malenkost svetinjo, ki je bila mojim prednikom najdražji zaklad cerkve.

Ta sveta obleka nam jasno govori o zveličarju sveta, glasno nam oznanjuje njegovo neskončno ljubezen do nas. „Božji Sin“, tako nam pravi, „je iz prevelikega vsmiljenja prišel iz nebes na zemljo in nase vzel človeško natoro, da reši padli človeški rod. V tej obleki je hodil mej ljudmi. Ko je po zemeljski puščavi iskal zgubljenih ovčic, jo je močil sè svojim potom. Ta sveta obleka je pokrivala telo, ki je bilo za naš kervavo bičano, ramo, ki je nesla za nas težki križ. Pod to obleko je bilo njegovo božje serce; to obleko so slekli z njega, ko so ga pribili na križ, da nas reši večnega pogubljenja! Oj, kako lepe nauke nam daje o vsmiljenju, o dobroti in ljubezni našega Odrešenika! Zato naj bodo dnevi izpostavljenja spomin žive vere in hvaležne ljubezni, ki naj kliče: *Su rsum corda!* Kvišku, k Bogu povzdignimo s e r c a!“ —

Pa kako je prišla sveta suknja Jezusova v Trevir? bi utegnili vprašati pobožni bralci. Pervi kerščanski cesar, Konštantin, sin svete Helene, je od leta 306 do 312, kaker poroča zgodovina, večinoma prebival v Treviru. Ustno izročilo, zapisano že v 5. stoletju po Kristusu, pa pravi, da je sv. Helena poslala tre-

virski cerkvi mej drugimi svetinjami truplo sv. aposteljna Matija. enega iz mej žrebljev, s katerimi je bilo Kristusovo telo na križ pribito, in nešivano suknjo našega Gospoda, o kateri beremo v evangelju, da je vojaki niso hoteli razkosavati, temuč so vadljali zanjo.

Koliker se dandanašnji ve, je bila prvič izpostavljena sveta suknja očitnemu češčenju leta 1512, ko je bil pobožni cesar Maksimilijan v Trevir sklical državni zbor. Takrat je nekatere dni po sto tisoč pobožnih romarjev počastilo drago svetinjo in vsi so bili ginjeni do solz.

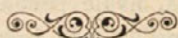
Drugo izpostavljenje je bilo še le v našem stoletju, to je leta 1810, ko se je svetinja nazaj v Trevir prenesla iz Augsburga, kamer se je bila zavoljo varnosti spravila ob času vojaka s Francozi. Izpostavljena je bila od 9. do 27. septembra na novih marmornatih stopnjicah za velikim oltarjem. Počastilo jo je nad 227 tisoč pobožnih romarjev. Še veličastniše je bilo izpostavljenja leta 1844, ko je od 18. avgusta do 7. oktobra enajst škofov in okoli milijon in sto tisoč pobožnih romarjev videlo častitljivi ostanek.

Sedanji škof je dal od 7. do 10. julija 1890 predrago svetinjo natanko preiskati in pokazalo se je, da je sveta obleka mej obšitjem, s katerim so jo zavarovali v raznih stoletjih, še popolnoma ohranjena. Pri tej priliki so jo vložili v neko mrežasto tkanino, tako da se lahko vidi skozi. Pri izpostavljenju pa se je imela vzeti iz tega ovoja, tako da so jo romarji v stekleni ormarici na stopnjicah za velikim oltarjem naravnost videli.

Dne 18. avgusta 1891 je z visokega zvonika stare škofijske cerkve zastava s podobo svetega križa na eni, sv. Helene na drugi strani naznanjala daleč na okrog, da je zopet izpostavljena sveta obleka Gospodova. In pobožni romarji so vreli od vseh krajev v staro slavno mesto, da jo počaste in se vdéžele tudi svetih odpustkov, ki so jih dovolili zato sveti oče Leon XIII. Vsak dan je šlo mimo svete obleke po 40 do 50 tisoč vernikov; vseh obiskavcev je bilo okoli milijon devet sto pet in dvajset tisoč. In da je svetinja res prava obleka Kristusova, so poterdili očitni čudeži. 13. septembra je neka slepa ženska, ko se je doteknila svete obleke, spregledala. Več hromih ženskih je sprehodilo. Neka 17letna deklica, ki prej ni mogla govoriti, je dobila glas. Neko bolnico, ki je ležala že 8 let vsa sključena in

ranjena, so pripeljali v Trevir skoraj vmirajočo in v dveh dneh se je vernila zdrava domov! V resnici božja roka ni prikrajšana, pri Bogu ni nič nemogoče!

P. F. H.

Kerščanskim poslom.

II. Posel služi Bogu.

23. Izveličana Armela.

1. Armela je veličasten zgled in prelepa podoba vsem poslom. Ona ti kaže, kako se da molitev združevati z delom, kako se dajo izpolnjevati dolžnosti do gospodarja in do Boga, kako moreta biti zedinjeni Marta in Marija. H koncu tega oddelka ti moram pokazati njeno podobo, da te spodbudim in povem, kako tudi ti stopaj v njene stopinje.

2. Izv. Armela se je rodila 1606 l. v Kampenasu na Francoskem. Oče ji je bil Jurij, mati Frančiška, obadva vboga, toda pobožna. Armela je morala zgodaj zapustiti stariše, pa iti k kmetu živino past. Živino pasoča je imela zmirom pobožne misli. Drugačna je bila ko drugi pastirji. Na polju je stal križ, in pred njim je rada postajala, terpljenje Gospodovo premišljujoča. Sicer niso nič posebnega nanji zapazili. Bila je do vsakega prijazna in postrežljiva.

3. Dasitudi se ji je priljubila tihota in samota na kmetih, je vender želela v drugo službo, v mesto. Pa zakaj? Ne da bi bila tamkaj slobodniša in neomejeniša, ampak da bi imela več priložnosti pridige poslušati, pri sv. maši biti, in sv. zakramente prejemati.

4. Našla je dobro službo. Ginljivo je brati, kako je delala vse iz čistega in svetega namena. Zmirom je mislila: Bog me vidi. Vse jo je spominjalo na Boga: vejica na drevesu, plamen na ognjišču, psiček, koklja s piščeti. Serce ji je bilo popolnoma nedolžno. Ves svet ji je bil velika odpertá knjiga, v kateri je brala kako velik, lep, dobrotljiv da je Bog. Nosila se je spodobno snažno. Natančna je bila vseh opravih, delavna od jutra do večera. Nigdar je ni bilo treba opominjati ali svariti. Ni imela nič posebnega

tudi glave ni pobešala ali po strani nosila. Govorila je keder je bilo treba in molčala o pravem času.

5. Čez dve leti je Armela to službo popustila. Čemu? Ti ne vgañeš. Vzrok je prav lep. Gospodar in gospodinja sta spoznala, da je Armela zvesta, pridna, hvalevredna dekla. Čislala sta jo in spoštovala. Armela pa je mislila, da ji bo to škodilo, da bi se znala prevzeti, da je služba predobra, da nima kaj terpeti. Misli sam nase, in čudi se. Kaj ne, da je silno malo poslov, ki bi službo spreminjali iz takih vzrokov.

6. Armela je našla, česar je iskala: veliko dela in težkega, terde besede, preziranje. Bala se je spoštovanja in časti, tu je našla šolo poniževanja. Vender ta družina ni bila brezverna. V hiši je bila navada, da so vsaki večer brali življenje svetnikov. To je prav rada poslušala, k sercu si jemala nauke, spopolnjevala se je v čednosti.

7. Bog jo poskuša. Naenkrat se ji pristudi vse dobro. Bog, večnost, izveličanje, pogubljenje, to ji je vse eno. To poskušnjo je Armela dobro prestala s pomočjo svojega dušnega vodnika. Verne se ji poprejšnji mir v serce. — Nato nevarno oboli; merzlica jo mekasti. V tem stanju, v bolezni, je Armela vsem bolnim in slabotnim in hiravim poslom najlepši zgled. Pa še to je bilo, da gospodar in gospodinja niti opazila nista, kako je sirota bolna. Gospodinja jo je oštevala, češ, da se hlini, ker se dela boji. Vso trudno in nadložno je zagnala na delo. Kaj pa Armela? Vse je vdano prenašala, ničesar ni potožila, še vesela je bila terpljenja, vedno je bila jasnega obraza in prijazna. Armela ni znala brati, zato ji je domača hči brala iz Tomaža Kempčana; to jo je neizrečeno veselilo.

8. Polagoma je jela tudi gospodinja spoznavati Armelino vrednost. S prijaznostjo je popravljala prizadete ji krivice; čislala jo je in celo spoštovala jo. Ko se je domača hči v drugi kraj k nekemu plemenitašu primožila, je stopila tamkaj v službo, ter je služila do smerti, celih 35 let. Vmerla je l. 1671 v sluhu svetosti. Njeno truplo je pokopano v uršulinski cerkvi v Vanih. — Plemenitaš je pričal, da vseh 35 let ni slišal ne ene nepoterpežljive besede iz njenih ust, ter da nikoli ni bila otožna. Keder jo je terlo terpljenje in so jo pekle bolečine, iskala je tolažbe pri Bogu, v molitvi. — Posnemaj jo!

Zahvala za rešitev iz smertne nevarnosti.

Letos 6. dan mesca kimavca sem bil nadzornik na strelišču, kamer je napeljan iz bližnjega mesta berzozov ali telefon. Prišla je nevihta in kmalu prešla. Nato hočem berzozov, ki je bil mej tem izprežen, zopet vpreči. Ali konaj se ga dotaknem, preteče me električni tok in čez nekaj trenutkov strašnih pekočin mi prejde zavest. Z dolgotrajnim dergnjenjem so me zopet oživili. Odgorela pa mi je na desni strani koža in nekaj mesa na roki, persih in stegnu. Nihče se ni nadejal, da ozdravim. Vender so se rane celile čudovito hitro in potem ko so me skerbni zdravniki lečili dva mesca, mi je Bog dal zopet zdravje. Iz mojega telesa je pretekla elektrika še v zvončni berzozav ter poterla osemnajst zvoncev. Naj si „modrost“ razlaga to rešitev mojo kaker koli, jaz morem reči: Hvala Bogu, čast Materi božji in sv. Frančišku!

Br. C. M.

Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. Vida na Planini 1. grudnia 1891.

V vsaki sili in potrebi, posebno v bolezni, se zatekam k Lurški materi Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku Serafinskemu. Njim v čast namreč molim, keder mi kaka stiska preti, vsak dan očenaš in češčenamarijo in reči moram, da sem bila vselej vslišana. Obljubila sem vže večkrat to v „Cvetju“ naznaniti, da dragi bravci tudi tako store; gotovo ne bode brez uspeha.

Od Sv. Helene pri Dolu, 30. listopada 1891.

Mizar Martin Lamberger se je pri svojem delu neznatno ranil. Ranica pa je zrastle v hudo nevarno rano, da ne le ni mogel več delati, ampak je bil celo v smertni nevarnosti in se je dal oskerbeti s svetimi zakramenti. Domači so bili v silni skerbi za očeta; kedo jih bo živel, ako vmerje! Na prigovarjanje začno devetdnevnicu k časti Naše ljube Gospe, sv. Jožefa, sv. Antona, sv. Deodata, sv. Peregrina itd. z obljubo vslišanje v „Danici“ in „Cvetju“ hvaležno naznaniti. Ker je oče res ozdravel in sedaj spet lahko dela, naj bo s tem obljuba izpolnjena. Vsi se Bogu, Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Deodatu, sv. Peregrinu itd. prav priserčno zahvaljajo.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo:

I. B. tretjerednica iz Tersta za rešenje iz velike zadrege po devetdnevnicu na čast sv. Jožefu. (Podarjeni gl. obernemu za kolegij sv. Antona v Rimu.)

A. J. tretjerednica v Ljubljani za zadobljeno zdravje. (Dar za kolegij sv. Antona hvaležno sprejeli.)

A. D. tretjerednica iz cerkniške fare za zboljšano zdravje in večkratno pomoč v dušnih in telesnih stiskah, zlasti ozdravljenje neke matere.

M. J. iz Kobarida za srečen porod in naglo ozdravljenje.

P. K. z Gomiljskega sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku Serafinskemu za odvernjenje nesreče pri živini.

K. O. iz Zabukovja Bogu in sv. Antonu Padovanskemu za prejeto milost.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo :

M. G., tretjerednica libušenjske skupščine, sama sebe, svojega moža in svoje otroke, dva vojaka za ohranjenje nedolžnosti in vdanost v voljo božjo.

R. G. za ljubo zdravje, za gorečo ljubezen do Jezusa, pa da bi se mogla pridno učiti.

A. F., da bi ji Bog dal dar modrosti, da bi vedela pravi stan izvoliti ; priporoča tudi vse mladeniče in dekleta svoje vasi da bi se zderževali ponočevanja.

Neka tretjerednica za zdravje, da bi mogla svojo službo nadaljevati in svoje dolžnosti izpolnjevati.

Neka druga tudi za ljubo zdravje, če je duši k zveličanju.

Neka druga za napredek v popolnosti, zlasti poterpežljivosti ; tudi priporoča očeta, brata in sestro za spreobrnjenje in pristop k tretjemu redu.

Neka druga priporoča svojega na smert bolnega brata.

Neka druga dve osebi, ki ste v veliki dušni nevarnosti, za spreobrnjenje.

Neka druga neke osebe, ki v sovraštvu živijo, za spravo.

N. N. ženo, ki pred možem terpi, da bi mož prišel k spoznanju ; tudi da bi Bog rešil stariše iz nadlog in domačih skerbi in fanta, da bi mogel svoje učenje dobro zveršiti.

Neka oseba svojega brata, da bi ne živel lehkomišlmo, in neko ženo, da bi se spreobrnila.